

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

"כשילד יהודי מבקש, צריך לתת לו"

הרב אשר לעמיל הכהן כהן

הוא פגש שם את הרב עמרם בלוי וביקש לשוחח אתו, והלה תמה על העיתוי, "הלא ערב ראש השנה היום?" אבי החל להסביר לו שקיבל מכתב דחוף מהרבי בעניין ייסוד השיעור, ואז לתדהמתו, שלף ר' עמרם מכיסו מעטפה ואמר לאבי, "גם אני קיבלתי היום מכתב 'אקספרס' מהרבי. . .". שניהם כמוכן התפעלו מההשגחה הפרטית המופלאה, איך שהרבי כתב שני מכתבים לשני אנשים שונים, והנה כבר שניהם נפגשו. כך קוימה בקשת הרבי, ועוד באותו יום החלו ללמוד שיעור תניא ב"קהל יראים"!

השיעור הזה נמשך שנים רבות, והרבי ייחס לו חשיבות מיוחדת. בהזדמנות אחת התבטא הרבי בנוגע לשיעור זה במילים "שיעור הכי נעלה". בשנת תשכ"ב (1961), כשנסעתי לראשונה לרבי, נכנסתי ליחידות והרבי התעניין בקשר לאותו שיעור, האם הוא ממשיך להתקיים והאם התווספו עוד משתתפים.

לקראת תשרי תשכ"א (1960) יצאה טיסת הצ'ארטר הראשונה של הסידים שנסעו לרבי לחודש החגים, ואז אבי נסע לראשונה לרבי. עלות הטיסה בשעתו הייתה אלף ומאתיים לירות, סכום עצום באותם ימים. משכורתו החודשית של אבי הסתכמה אז במאה וחמישים לירות לחודש, ובהם הוא פרנס משפחה של עשר נפשות. למרות זאת, הוא עשה מאמצים על אנושיים כדי להגיע לרבי, והרבי אפילו ציין זאת באחת ההתוועדויות, כשהוא נוקב בסכום של עלות הכרטיס: "טויזענט צוויי הונדערט מיט צען לירות [אלף מאתיים ועשר לירות]".

אבי זכה להיכנס לרבי ליחידות פעמיים באותו ביקור, ובכל פעם שוחח אתו הרבי ארוכות. בסוף היחידות השנייה נתן הרבי לאבי שטר של מאה דולר כהשתתפות בהוצאות הנסיעה, והרבי התבטא, ש"מזה תוציא את ההוצאות". כשיצא מהיחידות פגש את הרב משה לייב רודשטיין, ממזכירי הרבי, וכשהלה שמע בנוגע לשטר שקיבל מהרבי, אמר לו, "אתה 'בטלן', אינך יודע איך להסתדר כאן באמריקה. תן לי את השטר, אני אפרוט לך אותו". כעבור כמה שעות הוא חזר עם מאה שטרות של דולר בודד, כשעל כל שטר חתום: "מתנה לברכה מאת כבוד קדושת אדמו"ר שליט"א, תשרי תשכ"א". כשאנשים שמעו על כך, היה לשטרות אלו ביקוש גדול. הוא מכר כל שטר תמורת עשרה דולרים, וכך "הוציא את ההוצאות" של הנסיעה מאותו שטר שהעניק לו הרבי.

בשנת תשכ"ב (2-1961) זכיתי להגיע בעצמי לרבי. נסעתי במסגרת ה'קבוצה' ללמוד חצי שנה בישיבה שבחצר הרבי. במהלך אותה תקופה קיבלתי פעם מכתב מהדוד שלי ובו ביקש את עזרת.



אבי, הרב אברהם צבי הכהן, הגיע מלודז' לירושלים בשנת תרצ"ו (1936), ושם הוא התקרב לחב"ד על ידי הרב החסיד ר' אלתר שימחוביץ'. תחילה הוא היה קשור לרבי הקודם, הרבי הרי"צ, ובהמשך, אחרי שהרבי קיבל את הנשיאות, התקשר אליו בכל נימי נפשו ועמד אתו בקשר מכתבים.

פעם סמוך לראש השנה אבי קיבל מהרבי מכתב, כשעל גבי המעטפה צוין 'אקספרס'. בפנים היה מכתב כללי, אך בסופו הוסיף הרבי כמה שורות בכתב יד קודשו. הרקע למכתב זה היה שבתנועת "נטורי קרתא" היו מי שהתבטאו נגד החסידות ונגד הרבי, וגם הופיעה כתבה מכפישה בביטאון שלהם. בסופו של אותו מכתב כתב הרבי (תוכן הדברים): "בנוגע לאירוע שקרה, שבחוג מסוים דברו נגד החסידות, מהראוי לסדר שם בבית הכנסת שלהם שיעור בספר התניא, והיות שעומדים כבר בסיום השנה, כדאי לייסד את השיעור מיד, כדי שיספיקו ללמוד לפחות יום אחד עוד בשנה זו".

בתחילה אבי היה נבוך, ולא ידע למי לפנות וכיצד לקדם את הדבר. לפתע נפל לו רעיון: הוא נזכר שאחותו היא כלתו של הרב עמרם בלוי, ממנהיגי "נטורי קרתא", והחליט לנסות לדבר אתו. הרבי הורה לייסד את השיעור "במקום שלהם", ולמחרת בבוקר, ערב ראש השנה, אבי שם את פעמיו לעבר בית הכנסת "קהל יראים" של נטורי קרתא.

«

הרבי המתין עם משלוח המכתב; אני רואה בכך רוח הקודש גלויה של הרבי.

לאורך השנים, בחלק מהביקורים שלי ושל אשתי אצל הרבי, הבאנו אתנו ילדים. אחד הדברים שהבחנתי אצל הרבי היה איך שלמרות שעסק בעניינים שברומו של עולם ובדאגה לכל כלל ישראל, הייתה לו תמיד התייחסות מיוחדת כלפי ילדים קטנים. שתי דוגמאות קטנות שאירעו לנו: בחודש תשרי תשל"ז (1976), לקחתי אתי את הבן משה דוד שי, שהיה אז בן שש. בליל שמחת תורה התקיימה התוועדות עם הרבי שנמשכה עד השעה שבע בבוקר. עם זאת, תפילת שחרית התקיימה כמובן במועדה; בשעה עשר בדיוק הרבי נכנס לבית המדרש. ברוך ה', הצלחתי להגיע בזמן, אבל את הבן, שהיה ער יחד אתי כל הלילה, לא הצלחתי להעיר. כשהתכוננתי לעלות לדוכן לברכת כוהנים, הרבי הסתובב במקומו על הבימה, וסימן לי בידו הקדושה בתנועת תמיהה - איפה הילד הקטן? סימנתי לרבי שהוא עדיין ישן, והרבי עשה עם היד תנועת ביטול, כלומר, שאני 'בטלן' שלא הבאתי אותו. הבנתי מכך עד כמה דאג הרבי לחינוך של ילד אחד קטן בן שש - בתוך אלפי האורחים שהיו שם - שיעלה לדוכן לברך יהודים אחרים, אף על פי שאיננו מחויב עדיין במצוות.

בשנת תשמ"ז (1987) כשבאנו לחתונת בני הבכור, אשתי עמדה פעם עם בתנו הקטנה במבואה של 770. הרבי נהג לחלק מטבעות לילדים שעמדו שם כשהיה יוצא מחדרו בדרכו לבית הכנסת. גם הפעם הרבי חילק מטבעות, וכשהגיע אליה, הושיטה בתי את ידה והרבי נתן לה מטבע. אחרי שהרבי כבר התקדם הלאה, הילדה הקטנה צעקה פתאום, "רבי, אני רוצה עוד אחד!" האחראית על הסדר במקום אמרה לרבי שהיא כבר קיבלה, אבל הרבי ענה, "כשילד יהודי מבקש עוד אחד, צריך לתת לו", והעניק לה עוד מטבע.

הרב אשר לעמיל הכהן מכהן כרבה של קהילת חב"ד בביתר עילית. הוא רואיין בביתו בביתר עילית, בחודש שבט, תשע"ד (2014).

מוחפס ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תרפ"ח (1928) — הרבי יצא מברלין והגיע לריגה למחרת. הוא נשאר בלטביה עד לאחר תשרי, חודש החגים, כדי לשהות לצד חותנו, הרבי הריי"צ. י"ב במנחם אב

1 דרכונו הסובייטי של הרבי

הוא ניהל כולל בירושלים, שבו מסר אבי שיעור בהלכה לאברכים תלמידי חכמים. הוא ביקש ממני שאגש למשרדי 'עזרת תורה' באיסט סייד במנהטן, ואבקש את תמיכתם לכולל זה. העניין לא היה אמור לקחת יותר מכמה שעות כולל הנסיעה הלוך וחזור, אבל אני הרי הייתי אז תלמיד בישיבה, והיה לי ברור שלא אוכל לבצע את השליחות הזו ללא רשות ההנהלה. שאלתי את ראש הישיבה, הרב מענטליק, והוא אמר לי שהואיל ומדובר בלימוד תורה של רבים, ובפרט שאבי מלמד שם ודודי מנהל את זה, לכאורה אין מניעה שאלך. "אבל", הוסיף הרב מענטליק, "יש רבי! וצריך לשאול אותו".

הכנסתי פתק לרבי, ותוך פחות משעה יצא מענה בזה הלשון: "האם התעסקתו בעניין הנ"ל היא בהוראת תומכי תמימים? ובאם לא, שאלה על כל נסיעתו מארץ הקודש לחוץ לארץ, אם הייתה על פי דין תורה". הייתי המום מתשובת הרבי. כתלמיד, התייחסתי ברצינות לסדרי הלימוד, ניצלתי את הזמן לשבת וללמוד ונדיר היה שהחסרתי סדר. זאת ועוד, הרי ביקשתי את רשות ההנהלה והרב מענטליק אמר לי שאוכל לנסוע. לכן, נדהמתי מהחריפות של תשובת הרבי, ולא ידעתי את נפשי. החלטתי להיכנס למזכיר הרב חודקוב, שבוודאי ידע להסביר לי את פשר תשובת הרבי.

אחרי שעיין בתשובת הרבי, שאל אותי הרב חודקוב, "קראת את התשובה של הרבי, או שרק הסתכלת?" הרב חודקוב שוחח אתי כמחצית השעה. הוא דייק ודקדק בכל מילה בלשון תשובתו של הרבי, ותמצית דבריו הייתה: הרבי כתב "האם התעסקתו בעניין". הוא לא כתב "האם עשייתו", או "פעולתו". "עסק" פירושו שהדבר מעניין אותך ותופס אותך. זה לא משהו שאתה יכול להגיד, "ביצעתי את המוטל עלי, ומעכשיו העניין כבר לא מטריד אותי". אלא, מדובר בעניין שנוגע לך, שדורש ממך לעשות את כל התלוי בך לטובת סידור העניין על הצד הטוב ביותר. זאת ועוד, הרבי הוסיף ושאל האם הדבר נעשה "בהוראת תומכי תמימים?" הוא לא מסתפק שזה "בהסכמה", אלא שואל האם זהו עניין שתומכי תמימים תובע אותו? ובאם לא, "שאלה על כל נסיעתו מארץ הקודש לחוץ לארץ, אם הייתה על פי דין תורה" - כלומר, בכל רגע שאתה נמצא כאן, אם אפילו רגע אחד אינך עושה את המוטל עליך מצד עניינך כתלמיד ישיבת תומכי תמימים, הרי אתה נמצא כאן בחוץ לארץ ללא רשות ושלא על פי דין תורה!

כמובן, כתבתי מיד לרבי שיותר אינני מתכוון להתעסק בזה. תשובת הרבי הייתה: "ללמד בהתמדה ושקידה, בחיות והתלהבות, והשם יצליחו. אזכיר על הציון".

מעניין לציין שתקופה קצרה אחר כך קיבלתי מכתב מהבית, ובו ספרו לי שהדוד שלי קיבל מכתב ארוך מהרבי ובו דברי עידוד מופלגים על גודל מעלת התמסרותו לכולל, וברכה שימשיך להתעסק בזה במרץ. כלומר, שהעניין כשלעצמו היה כמובן חשוב ויקר בעיני הרבי. המעניין הוא שהתאריך על גבי המכתב היה כשבועיים לפני הפתק שאני כתבתי לרבי. כלומר, מצד אחד היה חשוב לרבי לעודד את הדוד שלי בעסקנותו, אך מאידך, היה חשוב לו להבהיר לי את תפקידי וחובתי כתלמיד תומכי תמימים. לכן

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org